

Biti dobar roditelj

Mnogi se roditelji, a posebno oni koji su zaposleni, pitaju jesu li dobri roditelji ako ne provode dovoljno vremena sa svojim djetetom.

Naravno da je važno biti s djetetom što je više moguće, ali ako ste odlučili raditi dok je dijete još malo, sigurno ste imali valjan razlog za takvu odluku. Vaša sigurnost i uvjerenje da trebate raditi dat će vam određenu smirenost i umanjiti vašu tjeskobu što ne provodite više vremena s djetetom.

Vaša smirenost pomoći će i djetetu da lakše prihvati vaša izbjivanja.

Po povratku s radnog mjesta, iz škole ili vrtića vaš bi dom trebao biti mjesto na kojem se svaki član obitelji osjeća prihvaćeno. U obiteljskom ozračju prihvaćanja najvažnije je da kao roditelj budete psihološki dostupni djetetu – da budete tu za njega kada vas ono treba i želi.

Dijete je dio obitelji koja živi zajedno i ono se na svoj način želi uključiti u život obitelji. Na vama je da mu to omogućite.

Nije neophodno odustati od svih kućanskih poslova da biste se bavili djetetom. Istodobno treba imati na umu da kuća u kojoj živi malo dijete ne može biti besprijekorno uredna i da ćete mnoge poslove ostaviti za poslije ili ih jednostavno nećete obaviti. Bolje je npr. zajedno mijesiti tijesto, što će naravno duže trajati, nego žuriti se sami obaviti taj posao da biste se zatim igrali s djetetom neku poučnu igru.

Zajedništvo u obavljanju obiteljskih poslova dragocjenije je za dijete od svih didaktičkih igara.

Imajte u kuhinji posudice s kojima dijete „kuha“, neka pere plastične zdjelice, dajte mu malu krpicu da briše prašinu, neka vam dodaje kvačice, neka nosi jabuku koju ste kupili u trgovini, neka pridržava metar dok nešto popravljate i sl.

U nekim aktivnostima malo dijete treba odraslog **partnera**, pa ćete zajedno čitati slikovnice, razgledavati slike i časopise, pričati, crtati, pjevati, plesati, loptati se, šetati, trčati, skupljati lišće u parku...

Igračke i razni didaktički materijali namijenjeni su **samostalnoj igri** djeteta i važno je da mu se u takvim igrama **ne namećete**.

Kad se zaigra promatrajte ga, nasmiješite mu se, kimnite glavom – time djetetu dajte do znanja da ga vidite i odobravate njegovu samostalnu igru. Bavljenje djetetom ne znači da s njim ili umjesto njega slažete kocke, puzzle i sl. Ove su igračke već napravljene tako da ih dijete može i želi samo slagati.

Razvojno je puno korisnije da dijete to radi samostalno, to je zalag razvoja pažnje i motivacije.

Igre npr. kockama možete započeti, dati djetetu ideju i poticaj i zatim prepustiti da ono samo istražuje što se sve s time može. Nekada je dovoljno da mu igračku stavite u blizinu da je ugleda i ona će privući djetetovu pažnju.

Sve što radite zajedno vodite tako da zadnji „potez“ prepustite djetetu kako bi imalo doživljaj da je ono dovršilo i uspjelo. Ima jedna dobra poslovice koja kaže: „Ništa ne uspijeva tako dobro kao uspjeh.“ Stvaranje prilika za doživljaj uspjeha svakom je djetetu iznimno važno, a osobito djeci s teškoćama.

Za takve samostalne i zajedničke igre dobro će doći i predmeti svakodnevne upotrebe koje ste prenamijenili za igru (npr. kvačice, plastične boce od šampona i sokova, krpice, šareni papiri...). Dijete će istraživati, razgledavati, slagati, kotrljati, voziti, otvarati, zatvarati, umetati, prazniti, gurati, vući...

Dok se dijete samostalno igra vi možete kraj njega čitati, glačati, slagati posteljinu, kuhati, prati posuđe i sl.

Naravno, važno je da je dijete pod nadzorom, osobito ako je živahno i dovodi sebe ili svoju okolinu u opasnost. Uklonite sve što je opasno, to je bolje nego da mu stalno postavljate zabrane. Važno je da se igra i istražuje u sigurnoj okolini. Onda ćete uživati i vi i dijete.

Obroci, odlazak na spavanje i buđenje te presvlačenje i obavljanje higijene trenuci su u kojima je vaša pažnja, tjelesna i psihološka bliskost te ugodna atmosfera nezamjenjiva. Tada se djetetu treba potpuno posvetiti.

Da bi dijete zadovoljno pojelo svoj obrok, smireno zaspalo, uživalo u čistoći i presvlačenju, važno je nastaviti ugodne rituale iz dojenačkog vremena.

Rituali daju djetetu osjećaj sigurnosti i povjerenja. Za to treba vremena kako bi sve proteklo u prisnoj smirenosti i vedrini. To su trenuci kad kućne poslove treba ostaviti za poslije ili ih prepustiti nekom drugom.

Dobar roditelj osluškuje potrebe svog djeteta i stvara uvjete (u vremenu i prostoru) da se te potrebe primjereno zadovolje. On uživa u napredovanju svog djeteta, blagonaklono prima djetetove nezrelosti, tješi ga i smiruje u djetetu teškim situacijama, ne nameće se već je dostupan za interakciju kad god to djetetu treba. On je djetetov orijentir.

Dobar roditelj vjeruje u sebe i svoje dijete, mijenja se i raste zajedno s njim.

